

CORNELIA ALEXOI - SHILI

TROPOTELE AMINTIRILOR ÎN ORAȘUL IUBIRII

— Suntem un cuplu magnific... Nu-i așa? spuse Alain din nou, după ce schimbară un salut călduros cu portarul și pășiră grăbiți în holul palatului.

Eliza îi zâmbi stânjenită, dar, observând că tânăra de la recepție, când îi ceruse cheia, în loc s-o chestioneze în legătură cu însoțitorul ei, le surâse amândurora cu multă bunăvoință, se gândi și ea că, probabil, formau un cuplu fermecător, care nu putea stârni decât simpatie.

Apoi, arborându-și pe fețe – ca o flămură – nerăbdarea, începură să urce scara largă, în nuanța cafelei cu lapte, pentru a ajunge la apartamentul *Signature*, de la etajul al doilea.

Eliza adora aceste trepte din marmură, ce o făceau s-alunece, printr-un fel de tunel al timpului, direct în lumea imperială franceză, cu întregul său arsenal din *L'art de vivre*. Lumina strălucitoare a candelabrelor de cristal, spațiul generos, somptuozitatea mobilierului (încrustat parțial cu monograma familiei Bonaparte) ce îmbina tradițiile franceze cu cele asiatice, o determinară, încă din primele clipe ale sosirii ei acolo, să se simtă de-a dreptul privilegiată. Ba mai mult, părea că se întorsese-n cadrul magic din copilăria sa, unde-și petrecuse doar câteva săptămâni dintr-o vacanță de vară, însă amprentele acestuia îi rămăseseră întipărite-n suflet pentru totdeauna...

Avea doar vreo cinci anișori, când părinții o trimiseseră într-o tabără organizată la un castel din Transilvania. Fusese foarte amărâtă la plecare. Totuși, odată ajunsă acolo, nu se mai putu concentra decât asupra frumuseții aceluși loc, atât era de diferit de tot ceea ce văzuse până atunci... Un parc imens, înțesat de pini albaștri, înconjura castelul (care se oglindea în lacul cu nuferi albi, străjuit de statui cuibărite sub pletele sălciilor). Emoția cea mai puternică o stăpânise însă la vederea holului grandios... Era căptușit cu lambriuri din lemn și dominat de o scară amplă, în spirală. Candelabrele uriașe îl scaldau într-o lumină feerică, iar ea-și imaginase că se afla chiar la palatu-n care descinsese Cenușăreasa, pentru bal.

Amintirea aceasta o purtă către o alta, mult mai edificatoare pentru devenirea ei, așa că zâmbi înduioșată, în timp ce-alunecă din nou pe toboganul trecutului...

Tot în jurul vârstei de cinci ani, într-o zi, la grădiniță, educatoarea le proiectase filmul „Cenușăreasa”, al lui Walt Disney. Conduita colegilor săi față de celebrul personaj fusese, în unanimitate, cea avută de toate generațiile de dinaintea lor. A ei, însă, se deosebise întru totul. Astfel, nu făcuse decât s-o certe pe celebra Cenușăreasă, fiindcă nu părăsise casa-n care era atât de rău tratată. O dojenise chiar că-și pierduse condurul și că, așa, ajunsese la mâna prințului (tot un stăpân), în loc să caute soluții pentru a sta pe picioarele ei. Totuși – conform opiniei ei actuale – era și un mare sâmbure de adevăr în cele gândite atunci: fetele epocii moderne se mulțumesc tot mai puțin cu rolul pasiv, trasat de vechile povești.

Revenind la realitate, Eliza îi aruncă lui Alain o privire intensă, ca și cum ar fi vrut să descopere, chiar atunci, rostul întâlnirii cu el, în puzzle-ul existenței sale.

Bărbatul îi răspunde cu un zâmbet enigmatic, apoi continuă să se uite, admirativ, în jur.

— Văd că-ți place și ție acest hotel, comentă ea, râzând. Te bate gândul să te muți și tu aici, pentru o vreme? adăugă râzând, dându-i un bobârnac peste braț.

— Pe mine mă bate doar gândul de a-ți închina ție viața mea, replică el, sărutându-i repede un obraz. Așa că, vreau să aflu cât mai multe despre tine, ca să știu cum pot să-ți fiu pe plac. Pentru moment, spune-mi ce te-a făcut să alegi acest hotel.

— Tu de ce crezi că l-am ales? întrebă Eliza, gâfâind ușor, căci oboseala acelei zile începuse să-și spună cuvântul.

— Știu că aici a fost, înainte, reședința prințului Roland Bonaparte, nepotul fratelui împăratului Napoleon. După cum arăți, nu m-aș mira să-mi spui că ești prințesă, dar...

— Nu, nu sunt prințesă, răspunde Eliza, râzând. Sunt o simplă fată din Estul Europei, al cărei personaj istoric favorit este Napoleon. Tenacitatea lui m-a impresionat încă din anii adolescenței... Deci, am citit despre el... tot ceea ce mi-a căzut în mâini. Când m-am hotărât să vin la Paris, de ziua mea, mi s-a părut firesc să aleg acest hotel.

— O fată simplă, din Est, care conduce o afacere de succes? pufni Alain în râs, strângându-i cu gingășie mâna.

Eliza îi aruncă un zâmbet fugar, însă nu-i mai răspunde... Ajunseseră în dreptul ușii apartamentului ei, iar emoțiile începură să o copleșească de-a binelea.

„Fato, se pare că ți-ai cam pierdut mințile, astăzi!”, o apostrofă vocea interioară, în timp ce vârî cheia în broască. „La treizeci de ani, ar fi trebuit să ai ceva mai multă înțelepciune, dar te porți mai rău decât în anii adolescenței! Ce liniștită ai fi fost acum, dacă n-ai fi intrat în toată dandanaua asta!”

Observând încetineala cu care deschisese Eliza ușa, precum și umbra ce i se așternuse pe chip, Alain îi sărută creștetul capului și-i spuse aproape șoptit, de parcă s-ar fi temut să nu stârnească iar vreun val de opunerii, din partea ei:

— Draga mea iubită scumpă, ești în siguranță cu mine. Destinde-te, o îndemnă el, prinzându-i obrazii în mâinile lui mari, dar delicate, ca ale unui pianist. Suntem, în sfârșit, doar noi doi.

Eliza încercă să-și ascundă tulburarea printr-un zâmbet larg, însă nu avu curajul să-l privească în ochi. Nu mai simțise nicicând o emoție asemănătoare. Era un amestec ciudat de teamă și sfială, de extaz, dar și de vinovăție.

Așadar, după ce închise ușa în urma lor și inspiră adânc, îngăimă tulburată:

— Simte-te ca la tine acasă.

Apoi, observând că i se înmuiaseră genunchii, se așează în cel mai apropiat fotoliu.

— Te iubesc. Ah, cât te iubesc! suspină Alain, lăsându-se să cadă într-un fotoliu vecin. N-am fost niciodată mai fericit ca acum! adăugă extaziat, sprijinindu-și capul de spătarul fotoliului.

Pe urmă, rămase așa, cu ochii închiși și un zâmbet imens pe fața ovală, încadrată de pletele aurii, parcă intrate brusc în conflict cu-mbujorarea suavă, ce se instalează printre șuvițele rebele.

Amestecul uimitor de forță și finețe absolută emanat de întreaga lui făptură, o făcu pe Eliza să inspire adânc, fascinată. Cum Alain își întinsese picioarele vânjoase, într-un dulce abandon, de-a lungul covorului țesut cu linii albastre și albe, avu impresia că-l vede făcând „pluta”, în apa unei mări liniștite, ale cărei unde dansau, la fel de fascinate ca și ea, în jurul trupului lui. Astfel, se pomeni visând la viitor. La viitorul ei, cu el. La vacanțe exotice și bucurii pe care nu-ndrăznise, până-atunci, să și le imagineze. La o viață în doi plină de dragoste și armonie, așa cum fusese viața părinților ei, dar mult, mult mai strălucitoare.

Înduioșată de acest gând, își întinse o mână spre el și începu să-i mângâie obrazul destins.

— Comoara mea, șopti Alain, fără a-și schimba atitudinea de dinainte. Suntem foarte norocoși că ne-am găsit. Știi asta?

Încercând să-i răspundă, Eliza constată că era pur și simplu gătită de fericire. Nu putu să scoată absolut niciun sunet. Degetele însă își întetiră explorarea și se plimbară tremurătoare pe gâtul lui lung, pentru a se pierde în părul răsfirat peste tapițeria fotoliului.

— Ne-am găsit, în sfârșit, șopti el, deschizându-și dintr-odată ochii.

— Alain, eu...

— Ssss... Sărută-mă, frumoasa mea. .

— Mmmm, susură ea, privindu-i gura umedă, ca un boboc de trandafir sub roua dimineții.

Atunci, fără să se mai gândească la nimic altceva, în afara faptului că voia să simtă gustul acelei guri splendide, își apropie buzele de ale lui... Întâi ușor, de parcă ar fi dorit doar să le mângâie, apoi, cucerită de dulceața și frăgezimea lor, din ce în ce mai nesățioasă.

Alain își închise ochii, gemând înăbușit și, în timp ce încă se sărutau ca după o lungă despărțire, îngenunche dinaintea ei.

— Ești magnifică... Ești fericirea mea, șopti el, în pauzele scurte, de respiro. Spune-mi că dorești să-mi fii soție. Te vreau pentru totdeauna.

În opinia Elizei, însă, căsătoria era un obstacol în calea carierei la care visa, așa că, se hotărî să evite, din capul locului, acest subiect. De aceea, se ridică din fotoliu și se îndreptă spre minibarul din bucătărie.

— Ți-am promis că-ți voi oferi ceva de băut, înainte de cina festivă. Ia să vedem ce anume, adăugă ea, râzând. Vrei whisky, gin, coniac, Havana Club sau...?

Reluându-și locul în fotoliu, Alain îi răspunse fără ezitare:

— Mi-ar prinde bine niște whisky cu gheață.

— În regulă. Eu voi bea gin.

— Să nu uităm că ne vom desfăta și cu șampanie, în seara asta, zâmbi el, privind-o printre gene cum așeza paharele pe măsuța din argint regal, cu linii rotunjite. Sper că atunci îmi vei spune, în sfârșit, dacă accepți să fii soția mea.

Femeia zâmbi misterios și se așeză pe un scaun aflat de cealaltă parte a mesei.

— Poate da, poate nu...

Alain învârti între degete paharul cu whisky.

— Frumoasa mea se hotărăște greu?

— Nu întotdeauna. Tot ce pot să-ți spun acum, e că m-a surprins propunerea ta.

— De ce?... Nu par un om serios? Ca psiholog, ar trebui să știi că aparențele sunt, de multe ori, înșelătoare. Dacă ar fi fost să mă iau după aparențe, când te-am văzut la cafenea, azi-dimineață, aș fi spus că ești doar o tânără splendidă, în căutarea unei aventuri. Dar... am simțit imediat, în sufletul meu, că ești... Floarea pe care o căutam.

Eliza se certă iar în gând pentru ținuta aleasă în acea zi, apoi îi spuse cu fermitate:

— Stai puțin!... Nu cred că aveam atitudinea unei ușurateci, totuși... Te-a surprins că eram singură, acolo?... În zilele noastre, multe fete serioase își beau cafeaua în baruri, fără să fie însoțite. Te numeri oare printre cei ce nu susțin emanciparea sexului... așa-zis... slab?

Alain izbucni în râs, dar privirile lui o mângâiară cu duioșie.

— Nicidecum, scumpo. Nicidecum.

— Atunci, de ce te-ai fi putut gândi că sunt în căutarea unei aventuri? insistă ea, încruntându-se.

— Să schimbăm acest subiect, iubito, replică el, golindu-și paharul. Îmi pare rău, dacă te-am supărat. Vreau să te văd zâmbind din nou. Când te-ncrunți, parc-ai fi o amazoană, adăugă repede, surâzând într-o parte.

— Femeile războinice m-au inspirat întotdeauna... Deci, așa sunt mai în elementul meu.

— O vreau pe femeia care-mi înseninează viața cu râsul ei, o rugă el. N-o mai ascunde, te implor!

Câteva momente, se priviră tăcuți, parcă întrebându-se dacă acest fapt mai era posibil. Pe urmă, Alain se ridică din fotoliu și, apropiindu-se încet de ea, îi șopti, mângâind-o:

— Dă-mi-o din nou pe Eliza mea.

— Da... Chiar există o Eliză care a apărut ca din senin, astăzi, în ființa mea. O Eliză a cărei existență n-ar fi bănuț-o nimeni. Nici măcar eu. Slabă, supusă, răvășită de apropierea unui bărbat, se confesă ea, privind-l lung, înspăimântată de această descoperire.

— Perfect, iubită adorată, șopti el, foarte aproape de urechea ei, înfiorând-o cu șuvoiul fierbinte al respirației lui. Asta este Eliza mea. Știu că doar eu te pot aduce în starea despre care vorbeai... Pentru că între noi e o legătură firească, de vreme ce suntem suflete pereche.

— Ți se pare firesc să fiu atât de slabă în prezența ta? întrebă ea, cu o privire muștrătoare, dar străduindu-se să nu se-ncrunte din nou.

— Da, comoara mea, șopti el blând, în timp ce îi sărută creștetul capului. De fapt, nu „slabă” e cuvântul potrivit, ci... fermecată.

Gândindu-se că Alain descriesese mai bine ce se întâmpla cu ea în preajma lui, Eliza surâse ușor. Da, era atât de fermecată de el, încât chiar își dorea să i se supună orbește. Îi făcea plăcere acest fapt, deși nu-i venea ușor să se-mpace cu-n asemenea gând.

— Am fost o pradă ușoară, remarcă după un timp, proptindu-și capul de brațul lui.

— Nu, iubito, murmură el, lăsându-se într-un genunchi și sprijinindu-și fața în poala ei. Ești doar femeia sortită mie.

Simțind că era gata să se topească de dragul lui, Eliza puse paharul pe măsută și se ridică în picioare.

— Tu vei sta aici, cuminte, iar eu mă voi duce să-mi schimb ținuta, îi spuse, râzând ușor forțat.

— Am înțeles, sufletul meu, comentă el, ridicându-se la rândul lui. Îmi permiți să-mi dau jos geaca?

— Desigur, surâse ea, dând să se îndepărteze. O poți pune în cuierul din hol.

— Mulțumesc, zâmbi el larg, în timp ce se dezbracă încet, măsurând-o cu o privire drăgăstoasă.

Incitată de parfumul rafinat care se răspândi lin în jurul lui, Eliza se opri din mers, inspirând adânc.

— Armani? întrebă ea, fără să se-ntoarcă.

— Tom Ford. *Noir*, râse Alain, amuzat. Sper că nu te-am dezamăgit.

Ea, continuând să inspire profund, se răsuci pe jumătate spre el.

— E un parfum atractiv. Ți se potrivește, remarcă apoi, cu privirile pironite pe pieptul lui robust, scos în evidență de tricoul clasic, în culoarea nisipului.

Încântat s-o vadă admirându-l cu atâta nedisimulare, Alain râse ușor:

— E normal să-ți placă, doar ești jumătatea mea.

Ignorându-i remarcă, Eliza continuă să-i palpeze toracele.

— Oooo!... Arăți fantastic! Se pare că aloci mult timp sportului... Ce înălțime ai?

— Mă bucur că-ți place cum arăt, iubito... Am jucat tenis de performanță. Dacă am parte de prețuirea ta, înseamnă că-i datorez acestui sport mai mult decât mi-am închipuit vreodată. Cât

despre înălțime... Am un metru și nouăzeci și șase de centimetri. Atât avea și Charles de Gaulle. Din fericire, nu m-am ales cu nicio poreclă, așa cum s-a-ntâmplat în cazul lui.

— Ce poreclă a avut Charles de Gaulle, din pricina înălțimii? se interesă ea, uimită.

— „Sparanghelul cel Mare”, o informă el, râzând.

— A, se putea și mai rău!... Chiar ai renunțat la tenis?

— Mă mai antrenez, din când în când. Dar... țin să-mi iau în serios rolul de profesor.

Reluându-și drumul spre dormitor, Eliza chicoti amuzată:

— Cred că te doresc toate studentele tale.

— N-am acordat atenție acestui fapt, zâmbi Alain, îndreptându-se către cuierul din vestibul.

Apoi, după ce-și așeză geaca pe un umerăș, se-ntoarse în sufragerie și-ncepu să examineze decorul princiar...

Nu putea spune că nu fusese înconjurat de opere de artă, în viața sa, dar frumusețea aceluia spațiu îl emoționa într-un mod aparte. Combinația expertă a stilului clasic francez cu subtilitățile estetice de sorginte asiatică îi păru nu doar îndrăzneță, ci și de un rafinement special, spre care mama lui îl îndemnase mereu să aspire. Astfel, incitat de diversitatea nuanțelor de albastru împletite atât de armonios cu bejul și albul ca de nea, gândurile îl purtară o vreme în atelierul părinților săi... Acolo își petrecuse o mare parte a copilăriei, pictând amurguri insolite, peisaje marine, naturi moarte (în stilul lui Caravaggio, pictorul favorit al mamei lui) și chiar personaje mitologice.